

6. Ustanovna karizma

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

30. Okt. 2023

↗ Nazaj na kazalo

Kot že rečeno, se je Jožefmarija na samem začetku odpovedal temu, da bi se posvetil pisateljski poti.

Nadarjenosti za ta poklic je imel zvrhano mero, vendar je svoje pero brez oklevanja usmeril v služenje dušam. Vse svoje življenje je pisal, to

gotovo drži. Toda zaradi neodložljivih ustanovnih dolžnosti je več kot eno knjigo moral pustiti nenapisano. Časovna stiska je opazna v zasnovi njegovih del, v katerih teme niso obravnavane na sistematičen in akademski način. Prej gre za premišljevanja, namenjena kontemplativnim dušam sredi življenjskega vrveža. Zaradi tega so *Pot*, *Brazda* in *Kovačnica* sestavljene iz množice kratkih in živih misli, *Pogovori* iz njegovih intervjujev, *Jezus prihaja mimo* in *Božji prijatelji* pa sta zbirki homilij.

Nekatere izmed teh knjig izhajajo iz njegovih *Zasebnih zapiskov* in so bile izdane šele po avtorjevi smrti. Večji del teh *Zapiskov* obsega čudovite zabeleške o njegovem notranjem življenju. Razkrivajo tudi presenetljivo zgodno duhovno dozorevanje, ki se odvija vzporedno s porajanjem Opus Dei. *Zapiski* vsebujejo vzorec ustanoviteljevega

duha in so kakor rudnik, v katerem se je mogoče dokopati do mnogih njegovih ustanovnih navdihov. Slednje nas na tem mestu še posebej zanima, saj je prišel čas, da raziščemo, kolikšen delež je imel pri izoblikovanju Opus Dei Jožefmarija in katero vlogo so pri tem igrali božji navdihi.

Naj vnaprej v strnjenih besedah povemo, da Opus Dei kot zgodovinska uresničitev izhaja iz ustanovne karizme (posebne božje milosti), utelešene v osebi ustanovitelja.^[1] Ko je ta prejel nalogo, da ustanovi Opus Dei, ni imel drugega – tako sam pravi – kot šestindvajset let, božjo milost in dobro voljo. Zato si lahko gornje vprašanje upravičeno zastavimo takole: Kako pride do dejanske združitve karizme z njegovo mladostjo in dobro voljo? Se pravi: z njegovo osebnostjo in življenjskim

slogom, z njegovimi krepostmi in človeškimi lastnostmi.

V takšnih posegih kot osnovno teološko izhodišče velja pravilo, da Bog spoštuje človekovo svobodo in se ne vsiljuje. Na drugi strani pa v Jožefmarijevem ravnanju vlada njegova poslušnost božjim vzgibom. Tako se njegova volja, zvesta običajnim navdihom o prejetem poslanstvu, zliva z Gospodovim hotenjem, vendar se v tem, kar dela, ohrani pečat njegove osebnosti: ogromna vera in strastna ljubezen, pozitivno in praktično dojemanje življenja, velikodušnost, optimizem ter druge človeške kreposti, ki so ga odlikovale že pred ustanovitvijo.

Če pa hočemo izvedeti, na kakšen način je karizmatična milost običajno delovala, si preberimo naslednji zapis iz leta 1930: ***Ko sem iskal navdih, kako bi strnjeno povzel dejavnosti članov, mi je***

***Gospod dal zaslutiti iskro
spoznanja. To ni – gotovo ni, tega
se zavedam –, to ni nekaj
dokončnega, ni razsvetljenje,
marveč droben žarek jasnine.***^[2] Iz
tega lahko sklepamo, da spoznanja,
povezana z ustanovno karizmo,
Jožefmariju niso prinašala že
izdelanih rešitev za vse posamezne
primere, temveč so mu nakazovala
smer pri iskanju konkretnih načinov
za uresničitev Opus Dei. Vse to je od
njega zahtevalo ogromen fizičen
napor, držo stalne opreznosti in
plavanje proti toku v smeri drobnih
žarkov jasnine. Z izrednimi
razsvetljenji, ki mu jih je Gospod
pošiljal le redkokdaj, mu je pokazal
tisto, kar je v Opus Dei bistveno, mu
navdihoval ključne ideje, ki jih je
moral on sam pozneje še razdelati.

Večkrat se je zgodilo, da ga je Gospod
dalj časa pustil v popolni temi, in bili
so trenutki, ko je moral biti poslušen
kot otrok ter privoliti, da ga Bog vodi

za roko kakor slepega človeka. Eno izmed teh obdobj mirovanja, o katerem smo že govorili, se začne oktobra 1928, potem ko je prejel **razsvetljenje o celotnem Delu.**^[3]

Takrat je ostal brez navdihov, s katerimi ga je predtem podpiral Gospod. **Minilo je več kot leto dni, ne da bi Jezus spregovoril [...]. Zato da bi bilo očitno dokazano, da je bil njegov osliček** (govori o samem sebi) **le orodje ... in sicer slabo orodje!**^[4] Ustanovno poslanstvo je tedaj kakor v stanju pričakovanja zastalo vse do novembra 1929, ko je Jožefmariju ponovno podeljena posebna in konkretna pomoč: **obnovitev tistega duhovnega toka božjih navdihov za Božje delo, s katerim se je izrisovalo in izoblikovalo to, kar je On hotel.**^[5]

Opus Dei je Božje delo, ne pa človeško. S tem se torej razjasni ustanoviteljeva vloga pri sodelovanju z božjo zamislijo. Jožefmarija je v

nadnaravnem razsvetljenju videl bistvo tega podviga in sprejel seme Opus Dei v svoj um in v svoje srce. Kot od Boga izbranemu je uresničitev božjega načrta na tem svetu pripadla njemu. Za to pa je potreboval pomoč od zgoraj. Delati je moral po nareku ustanovne milosti. Vrh tega je nemalokrat trčil ob človeško gledano nepremostljive ovire. Tedaj je pričakoval, da mu bo Gospod utiral pot s posebnimi razodetji. ***Bog bo dal razsvetljenje ob svojem času,***^[6] je zapisal v trenutku tesnobe.

Toda kako težko je zadeti pravo duhovno ravnotežje, ko se človek po eni strani popolnoma preda božji previdnosti, po drugi strani pa lahko hitro zapade v napuh, če si domišlja, da je Bog izključno njemu na uslugo kakor kak *deus ex machina*. To bi namreč pomenilo skušati Boga. Jožefmarija je storil dejanje vere in zaupal, da ga bo Gospod razsvetlil v trenutku in na način, ki se bo zdel

primeren Njemu, potem pa je sam pri sebi nadaljeval s premišljevanjem o konkretni dejavnosti Dela (med moškimi in ženskami):

Zdi se, da me skrbi vzdrževanje teh dejavnosti in da nimam dovolj zaupanja v božjo previdnost. Pa ni tako. Tolikokrat sem se že dotaknil te preljubeznive previdnosti! Vendar ne smemo skušati Boga [...].

Obstajajo majhne apostolske pobude, ki nimajo visokih stroškov, vendar pa ne dosežejo popolnosti zato, ker njihova vera v božjo previdnost ni takšna, kot pravijo, da je. To je tako, kot če bi hoteli Boga prisiliti, naj dela čudeže po nepotrebnem.^[7]

Merilo za izogibanje temu lažnemu »providencializmu« je trdna vera v Gospoda ter ***uporaba vseh sredstev, ki bi jih uporabili pri kakšnem drugem poslu (poleg molitve in zadoščevanja).***^[8] To je bilo praktično načelo, ki se ga je vedno držal

ustanovitelj in ga posredoval vernikom Opus Dei: ne pričakujmo čudežev, če nismo najprej izkoristili vseh primernih sredstev in prizadevno storili vsega, kar je bilo v naši moči.

Medtem ko se je ustanova razvijala, je ustanovitelj ***delal zapiske in izrisoval Delo***, kot se sam ponižno izrazi.^[9] (Spomnimo še enkrat, da se strani *Zasebnih zapiskov*, ki so ohranjene, začnejo sredi marca 1930; to je mesec dni po razsvetljenju, s katerim je Gospod popravil Jožefmarijevo prepričanje o tem, da v Opus Dei ne bo žensk. Strani, nastalih pred tem datumom, ne moremo rekonstruirati, lahko pa analiziramo poznejše zapise.)

To so bili začetni časi ustanove. Jožefmarija še ni imel stalnega spovednika v Madridu niti kogarkoli drugega, ki bi mu lahko odprl svojo dušo. Kar je takrat zapisoval v svoj

zvezek, so bile misli in predlogi za premišljevanje na samem z Bogom.

Prvo, kar pozornega bralca zbode v oči, je Jožefmarijev takojšen odziv, s katerim v vse svoje apostolske načrte vključi ženske ter drzno nakaže specifična področja njihovih dejavnosti. Že od začetka so glede svojih aktivnosti obravnavane enako kot moški. Jasno je, da je ganjen in z globoko hvaležnostjo sprejel novico o tem, da je Gospod v Opus Dei hotel imeti tudi ženske.

Ustanovitelj je vnaprej videl moške in ženske Dela, *ene in druge*, kako si prizadevajo ***obvarovati pred propadom celotno družbo*** in to počnejo z veseljem, da bi to družbo izboljšali, jo ozdravljali in celili njene brazgotine. Predstavljal si jo je kakor pacienta, ki mu je ob stiku s Kristusom povrnjeno zdravje, s tem ko je deležen modernega in učinkovitega zdravljenja, in sicer s

pomočjo intravenoznih injekcij, kar bodo postali oni sami (moški in ženske), ***ko se vključijo [...] v krvni obtok vsakega družbenega sloja.***^[10]

Poleg te univerzalne razsežnosti apostolskega dela, ki ga verniki Opus Dei opravljajo v središču sveta, ne da bi zapuščali svoje mesto, ne da bi opustili svoj strokovni poklic in ne da bi se spremenil njihov stan, govori ustanovitelj tudi o konkretnih apostolskih dejavnostih. Ko 13.

marca 1930 v neki zabeležki omenja apostolat ženske veje Dela v drugih državah, nakaže na morebitno vzpostavitev izobraževalnega centra, ***Akademije za žive jezike, ki bi tako kot druga podjetja plačevala davke državi in v kateri bi tudi vse študentke plačevale šolnino. Nič naj ne bo zastonj.***^[11] (Za bodoče apostolske iniciative Jožefmarija ni maral posebnih ugodnosti in ni hotel, da bi bile z namenom davčne oprostitve uvrščene med dobrodelne

dejavnosti, če za to ni bilo pravnega razloga. Verniki Opus Dei so bili običajni državljani, z istimi pravicami in obveznostmi kot drugi. Nič več in nič manj.)

Ko je leta 1933 začela z delovanjem prva korporativna dejavnost Opus Dei, Akademija DYA, je Jožefmarija skrbno pazil, da je postala center civilnega značaja. Zaradi svoje laiške miselnosti (in to je značilnost Opus Dei) se je natančno držal tega, kar je dejal o ***Akademiji za žive jezike***. Nobenih privilegijev. Poravnal je dajatve, zahtevane s strani javne uprave. Uživali naj bi enake pravice kot druge *akademije*, kot so takrat rekli tovrstnim izobraževalnim centrom. Spomnimo še, da je pred otvoritvijo Strathmore Collegea v Nairobiju leta 1961 ustanovitelj svojim sinovom dal navodilo, da mora ta medrasna šola biti odprta za nekatoličane in nekristjane. Nikakor

ne sme biti konfesionalna ustanova.

[12]

V tistih prvih časih, ko je bilo še vse v zametkih, je Jožefmarija skušal v mislih reševati težave, s katerimi se bo predvidoma srečal v bližnji prihodnosti. Čez nekaj let, ko še ne bo imel na razpolago duhovnikov, se bo pojavilo vprašanje, kako urediti duhovno vodenje za ženske in zagotoviti zakramentalno oskrbo v njihovih hišah. Kako bo takrat rešil ta problem? V podeželskih centrih, je zapisal v svojih *Zasebnih zapiskih*, ***naj se sklene dogovor z gospodom župnikom, da bi dnevno ob vnaprej določeni uri prihajal v hišo Dela, za kar naj bo dostojno in velikodušno nagrajen.***^[13] In za naše hiše v mestih naj skrbijo ***dobro plačani kaplani*** (k temu doda še pojasnilo: ***tem kaplanijam naj resnično pripada pošten dohodek in tako bo mogoče izbrati osebe, ki***

bo dobro izobraženo v vseh pogledih).^[14]

Njegova želja je tudi, da bi župnik vsak mesec imel slovesni blagoslov z Najsvetejšim v ženskih centrih Dela, pri čemer za svoje bodoče hčere podrobno opiše, v kakšnem duhu naj poteka ta pobožnost. Svetuje jim velikodušnost: ***Do Gospoda naj bodo darežljive: veliko sveč dobre kakovosti, razkošna monštranca in liturgična oblačila, veliko gorečnosti, veliko molitve.***^[15]

Med tovrstnimi razmišljanji, ki so ob ustanoviteljevi veri vnaprej postajala resničnost, najdemo tudi drugačne zabeleške, temelječe na njegovih preteklih pastoralnih izkušnjah. Žalostno je bilo na primer gledati, kako so se ljudje oddaljevali od Cerkve, ker niso mogli prihajati k bogoslužnim dejanjem, saj so bila ta običajno ob urah, ko so morali delati. Potrebno jih je bilo pritegniti k

župnijskim pobožnostim. Omogočiti jim je bilo treba prejemanje zakramentov in ustvarjati ozračje, ki bi iz njihovih glav izbrisalo zmotno mišljenje, da je cerkev samo za ženske. V družbi, ki je bila od Boga vedno bolj oddaljena, si je Jožefmarija prizadeval vero predstaviti tako, da bi zanimala vsakogar. V nekaj besedah je povzel svoj akcijski načrt: ***Naj se opazi možnost, umetnost, točnost, resna in trdna pobožnost – potem sem prepričan, da se bodo ljudje odzvali.***^[16]

Da bi se vrnili v vzdušje visoke, »možate« estetike, je bilo treba najprej iz cerkva pregnati vse kičasto in osladno okrasje ter znova vzpostaviti merila dobrega okusa v sakralni umetnosti. Jožefmarijev čut za liturgično dostojnost je ostro grajal prevladujočo neokusnost: ***Ogromno električne luči na oltarni podobi in celo na tabernaklju za***

*izpostavljanje Najsvetejšega.
Zastorčki in zavesice kot v
kakšnem provincialnem
gledališču. Umetne rože iz papirja
in cunj. Načičkane osladne slike.
Otročji okraski in čipke na albah
in prtih. Naravnost grdo posodje
...[17]*

Ob preobilju idej, apostolskih predlogov, praktičnih rešitev in estetskih napotkov, ki so jih *Zapiski* polni, se lahko vprašamo o smislu tega prekipevanja načrtov, ki so vreli iz ustanoviteljeve glave. Ščasoma so se vse tiste zamisli, ki so bile leta 1930 še v zametkih, izkristalizirale in sedaj lahko jasno vidimo njihovo tesno povezavo z Jožefmarijevim notranjim življenjem. V tem je bil rodovitni izvor, razlog za hitri razmah Dela na vse strani sveta.

Iz njegove evharistične pobožnosti na primer izvira skrb za okusno urejenost cerkva in kapel, ljubezen,

ki se odraža v bogastvu monštranc in svetih posod, snažnost oltarnih prtov in zakristije, doslednost pri upoštevanju liturgičnih predpisov. Zvest svoji veri je dokazoval svojo velikodušnost pri evharističnem obredju ter svojim otrokom z zgledom in besedo vcepil pobožnost do najsvetejšega zakramenta. Celo pri gmotnem nagrajevanju Gospodovih služabnikov je pokazal svojo hvaležnost in darežljivost. Vendar pa, ko razmišlja o možnosti za izdajanje revije, namenjene vsem župnikom, doda drobno omejitev, in sicer, da mora biti ***zelo poceni, ne pa zastonj.***^[18]

V primeru, da bi vernice Dela prevzele skrb za liturgično posodje in oblačila v župniji, jim naroča, naj priskrbijo ***skoraj brezplačno – vendar ne zastonj, ničesar zastonj! – tudi hostije in vino za sveto mašno daritev.***^[19] To pa nam zveni znano, saj smo tak napotek že

srečali, ko je govoril o Akademiji za žive jezike in določil, da ***naj bi tudi vse študentke plačevale šolnino. Nič naj ne bo zastonj.***^[20]

In kadar bo organiziran kak študijski krožek ali izobraževalni tečaj za ljudi skromnejšega gmotnega položaja, piše nadalje ustanovitelj, bo treba poskrbeti, da bo hiša, kjer se bodo dejavnosti odvijale, na ravni njihovih zmožnosti: naj uživajo ***v udobju po dostopni ceni, ampak nič naj ne bo podarjeno.***^[21]

Čemu vse te omejitve? Zdi se, kakor da bi Jožefmarija namenoma poskušal zasenčiti svojo naravno težnjo k radodarnosti. Vendar se razume, da tega ne počne zaradi stiskaštva. Zato se nam spet postavlja vprašanje, zakaj takšno vztrajanje pri tem, da ***nič ne sme biti zastonj?*** Kam meri s temi napotki? Jožefmarija nam preprosto pojasni: ***Ljudje smo pač takšni, da tega,***

česar nam ni treba plačati z denarjem, ne cenimo. In zato: nič ne bo zastonj.^[22]

Te misli je imel še sveže v spominu, ko je konec avgusta 1930 v svojih *Zapiskih* zatrdil: ***Večkrat je bilo že povedano kot nepreklicno načelo v Božjem delu, da nič ne bo zastonj. In menim, da mora biti tako.***

^[23]Tako se glasi pravilo ravnanja, ki ga je potrdil ustanovitelj in ki se znova pojavi na straneh s prvimi ustanovnimi navdihi. Sčasoma se je to načelo, da ***nič ne bo zastonj***, preoblikovalo v vodilo višjega razreda: ***apostolatnedajanja***,^[24] kar pomeni, rečeno z Jožefmarijevimi besedami, da je treba apostolat opravljati z zdravo pametjo.^[25] Ta načela apostolske ekonomike se prilegajo duhu Opus Dei, kajti v ozadju je navzoča rahločutna ljubezen. Zares, v dobrodelnih in šolskih centrih lahko v zameno za skromen gmotni prispevek gojenci

iskreno rečejo, da pripomorejo k vzdrževanju teh središč, ter v prostorih in opremi vidijo nekaj svojega. Prav mogoče je, da se uporabnik niti ne zaveda, da usluge prejema skoraj zastonj. Tista drobna denarna žrtev pa bo morda dosegla, da se ne bo čutil ponižanega, da bo bolje izkoristil in nekoliko bolj cenil nekaj, za kar se je moral potruditi.^[26]

Gre vsekakor za praktične napotke, katerih cilj je doseči čim večjo apostolsko učinkovitost, vendar so istočasno tudi pristen izraz laiške miselnosti in zagona, ki ga je Jožefmarija skušal dati svojemu apostolatu. Kajti zgodovinska uresničitev Opus Dei, njegova vsaditev v ta svet – to velja poudariti – ni abstraktna operacija v nekakšni teoretični družbi. Nasprotno, njen namen je pokristjaniti družbo od znotraj, tako kot kvas prekvasi vse testo ali kakor intravenozna injekcija deluje v pacientovem organizmu.

Povrhu tega je imel ustanovitelj nalogo, da najde pravo obliko za ta novi teološki in pastoralni pojav, ki bo kmalu začel rasti.

Znotraj možnih načinov ravnanja, skladnih z duhom Opus Dei, je Jožefmarija utiral nove poti, pričeval z zgledom svojega življenja in oznanjal svoje sporočilo. Poleg ***apostolata nedajanja*** je opravljal ***apostolat molitve, apostolat ad fidem, apostolat obeda***, pa tudi pisemski apostolat, apostolat nauka, molčečnosti, prijateljstva in zaupnosti, apostolat razuma, trpljenja in slednjič: ***apostolat zabave, apostolat zgleda*** ter celo ***apostolat vseh apostolatov*** v tistih letih, ko se je moral v študentskih domovih posvečati gospodinjskim opravilom. Kot si lahko predstavljamo, so mnogotere razsežnosti njegovega apostolata terjale čas in izjemen napor, da bi lahko napredoval ta podvig, ki je

presegal njegove moči. Decembra 1931 je premišljeval o majhnosti samega sebe kot orodja v božjih rokah in zapisal:

Ko sem včeraj ponovno prebral neko zabeležko iz prvega zvezka Katarin, sem doumel, kolikšno je bilo moje nepoznavanje duhovnega življenja. In to obžalovanja vredno dejstvo, Jezus, me je zbližalo s teboj v še večji ljubezni, ravno tako kot je večjega občudovanja deležen umetnik, ki ustvari čudovito mojstrovino z robatim in neustreznim orodjem.^[27]

Opus Dei se je uresničeval v ritmu **božjega koraka**. Marsikdaj Jožefmarija ni uspel najti rešitve zato, ker rešitev sploh ni obstajala. (Tako je bilo v primeru cerkvenopravne oblike Dela.) Včasih pa zato, ker je ob pomanjkanju izrednih razsvetljenj deloval skoraj na slepo, po vzgibu milosti in kakšne medle ideje, ki se je polagoma

izoblikovala, tako kot predmeti pridobijo izostreno podobo, ko jih osvetlimo z lučjo. To nepričakovano čudo ga spodbudi, da prizna popolno božje gospodovanje nad ustanovo:

Kar odrevenel sem ob tem, kar dela Bog: sam nisem o teh Delih, ki jih Gospod navdihuje, nikdar (!) razmišljal na tak način, kot se uresničujejo. Na začetku se jasno vidi neka nerazločna ideja. In potem je On tisti, ki iz teh zamegljenih senc naredi nekaj izrecnega, določenega in izvedljivega.^[28]

Bilo je proti koncu prvega polletja 1930, najbrž v zadnjih dneh meseca junija, ko je Jožefmarija kot povzetek vsega, kar je imel zapisano o duhu, organizaciji in apostolatu Dela, dejal:

Gospod mi že lep čas daje okušati ponižanje, zato da se ne bi imel za nadčloveka, zato da ne bi verjel, da so zamisli, ki mi jih On navdihuje, zrasle na mojem zelniku, zato da ne

bi mislil, da sem vreden njegove posebne ljubezni, s katero me je izbral za svoje orodje ... In z vso jasnostjo mi je dal videti, da sem beden človek, zmožen tudi najslabših stvari, največjih podlosti.^[29]

In ko ves osupel preleti, kar je dotlej zabeležil v svojih *Zapiskih*, vzklikne:

Nikoli ne bi mogel predvideti, da bo iz zapisovanja navdihov nastalo takšno Delo [...]. Nihče ne more vedeti bolje od mene, da je vse to, kar nastaja (česar si jaz nisem nikdar predstavljal), božja stvar.^[30]

Vse, kar tukaj pripovedujemo, se je dogajalo v zelo zgodnjem obdobju, ko je imel oče pred seboj še mnogo let za »izoblikovanje« Dela, za nalogo, ki je zahtevala dolgoletno garanje. In če veliki ljudje to, kar so, postanejo v toku zgodovine po zaslugi svoje predanosti vzvišenemu cilju – kaj bi lahko rekli o ustanovitelju? Pri njegovi osebnosti je ključnega

pomena zaupen stik z Gospodom, ki je vstopil v človeško zgodovino, kajti ustanovitev Opus Dei je nekaj, kar se je zgodilo med Jožefmarijem in Bogom.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] Obsežno smo že opisali, kako se je Jožefmarija držal pravila ***skriti se in izginiti*** in kako bo ta značilnost postala vodilo njegovega notranjega življenja ter lastnost duha Dela v obliki skupne ponižnosti.

[2] *Zapiski*, št. 44, junij 1930.

[3] *Prav tam*, št. 306, 2. 10. 1931.

[4] *Prav tam*, št. 475, 12. 12. 1931.

[5] *Prav tam*, št. 179, 20. 3. 1931.

[6] *Prav tam*, št. 60, 16. 6. 1930.

[7] *Prav tam*, št. 60 in 61, 16. 6. 1930.

[8] *Prav tam*, št. 61, 16. 6. 1930.

[9] *Prav tam*, št. 475. Ta zapis je označen z 12. 12. 1931 in o njem pravi Álvaro del Portillo: »Dne 2. oktobra 1928 je bilo načrtano celotno Delo razen ženske sekcije. Nato je korak za korakom, s pomočjo Gospodovih navdihov in z izkušnjami, prišla zunanja uresničitev, ki jo je izvajal naš oče in je na prvem mestu obsegala Delu lastno duhovnost ter osebni apostolat.«

[10] *Zapiski*, št. 14, 13. 3. 1930; prim. tudi št. 77, 28. 7. 1930. To prisodobno, s katero ustanovitelj opiše posebni način za opravljanje apostolata v samem osrčju družbe, najdemo v rahlo spremenjeni obliki tudi v enem izmed njegovih navodil: ***Smo intravenozna injekcija, vbrizgana***

v krvni obtok družbe (Navodilo 19. 3. 1934, št. 42).

[¹¹] *Zapiski*, št. 12, 13. 3. 1930.

[¹²] To ne pomeni, da v Opus Dei ne bi bil prisoten pristni »misijonarski duh«, kar zadeva širjenje krščanskega nauka in vere. Kot je ustanovitelj pojasnil nunciju v Keniji: ***Opus Dei je – in mora vedno biti – izrazito misijonarski, tako v afriških gozdovih kot na asfaltu velikih mest*** (Pismo monsinjorju Gastoneju Mojaiskyju Perrelliju, EF-571116-1; prim. tudi *Pismo* 19. 3. 1954, št. 35). V zvezi s tem še poudarja: ***Gospod je hotel, da ima njegovo Delo od prvega trenutka dalje katoliško, vesoljno srce. In z izpolnjevanjem svojega božjega poslanstva moramo doseči vse dežele ter ljudi vseh ras, jezikov in položajev, ne da bi se pri tem mogli ali hoteli imenovati misijonarji*** (*Pismo* 16. 6. 1960, št. 1).

[13] *Zapiski*, št. 9, marec 1930.

[14] *Prav tam*, št. 8, marec 1930.

[15] *Prav tam*, št. 11, marec 1930.

[16] *Prav tam*, št. 5, marec 1930.

[17] *Navodilo 9. 1. 1935*, št. 252; prim.
Pot, št. 542, in *Pismo 9. 2. 1932*, št. 22.

[18] *Zapiski*, št. 51, 16. 6. 1930.

[19] *Prav tam*, št. 9, marec 1930.

[20] *Prav tam*, št. 12, 13. 3. 1930.

[21] *Prav tam*, št. 46, 15. 6. 1930.

[22] *Prav tam*, št. 56, 16. 6. 1930.

[23] *Prav tam*, št. 87, 25. 8. 1930.

[24] Poleti 1968 je oče odšel v
Sant'Ambrogio Olona blizu kraja
Varese, kjer je prebil nekaj tednov in
delal. S seboj je prinesel zvezke
Zasebnih zapiskov, ki jih že mnogo let
ni odprl in jih je nameraval ponovno

prebrati. V njih je našel tiste **znamenite preglednice**, ki jih je prenesel v *Zapiske*. V tistih zvezkih je bilo na zelo zgoščen način in v jedrnatih napotkih zbrano vse o apostolatu Opus Dei in s tem povezanimi sredstvi, ljudmi, izobraževanjem, duhom itd. Med temi napotki se pojavi tudi **apostolat dajanja** in **apostolat nedajanja**. Prim. *Zapiski*, št. 205–206, 15. 7. 1931.

Ta misel je bila čez nekaj let vključena v knjigo *Pot*, v kateri lahko preberemo: **Človeška značilnost je, da malo cenimo to, kar je poceni. – Zaradi tega sem ti svetoval apostolat nedarovanja** (*Pot*, št. 979).

[25] Prim. *Zapiski*, opomba 10, ki jo je dodal Álvaro del Portillo.

[26] V številnih korporativnih apostolskih dejavnostih so ponavadi nudili polovične štipendije učencem iz revnejših družin. Delavcem, ki so ob koncu delovnega dne hodili na

večerne tečaje, so predavali isti profesorji in pri tem uporabljali isto učno gradivo, čeprav so plačevali bistveno manj od dopoldanskih študentov.

[27] *Zapiski*, št. 474, 11. 12. 1931.

[28] *Prav tam*, št. 65, 16. 6. 1930.

[29] *Prav tam*, št. 66, 16. 6. 1930.

[30] *Prav tam*, št. 67 in 71, 16. 6. 1930.

V pismu iz leta 1931, namenjenem prvim članom, je to prevladujoča misel: ***Kadar hoče Bog izvršiti kakšno delo, uporablja neustrezna sredstva, zato da bi bilo dobro vidno, da je delo njegovo. Zaradi tega moramo vi in jaz, ki dobro poznamo utesnjujoče breme svoje slabotnosti, reči Gospodu: Četudi vidim svojo bedo, se vseeno zavedam, da sem božje orodje v tvojih rokah. Vedno sem bil prepričan o tem, da del, ki sem jih v svojem življenju opravil v službi***

***svete Cerkve, nisem izvršil jaz,
marveč Gospod, čeprav je pri tem
uporabil mene (Pismo 24. 3. 1931, št.
31).***

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/6-ustanovna-karizma/](https://opusdei.org/sl-si/article/6-ustanovna-karizma/) (30.
Mar. 2026)